

Příběhy
z Akademie
lovců stínů

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON
ROBIN WASSERMAN

Příběhy
z Akademie
lovců stínů

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

Série POSLEDNÍ HODINY

ŘETĚZ ZE ZLATA
ŘETĚZ ZE ŽELEZA

Série NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

Série PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

Série TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

Série NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE
ZTRACENÁ BÍLÁ KNIHA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

Spoluautorky Sarah Rees Brennan a Maureen Johnson

PŘÍBĚHY Z AKADEMIE LOVCŮ STÍNŮ

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson
a Robin Wasserman*

DUCHOVÉ STÍNOVÉHO TRHU

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson,
Kelly Link a Robin Wasserman*

Příběhy z Akademie lovců stínů

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

ROBIN WASSERMAN

#BSKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2016 by Cassandra Claire, LLC
Cover photo-Illustration © 2015 by Cliff Nielsen
Interior illustrations © 2016 by Cassandra Jean
Translation © Pavel Kaas, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Příběhy z Akademie lovců stínů – Simon Lewis
Z anglického originálu Tales from Shadowhunter Academy,
poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství
Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster,
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020,
přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB
v roce 2022
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0445-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro všechny, kteří hledají nebo chtějí
být hrdinou jako Simon, pro vás,
kdo zachraňujete celé světy
(a možná i galaxii)

OBSAH

Vítejte v Akademii lovců stínů	9
Ztracený Herondale	63
Fantom Whitechapelu	109
Nic než stíny	157
Zlo, které milujeme	215
Bledí králové a princové	287
Hořkost na jazyku	333
Zkouška ohněm	375
Zrozen k věčné noci	423
Druhé zjevení andělů	493

Vítejte
v Akademii
lovců stínů

Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

*Simon se na ni dlouze zadíval.
Byla tak nesmírně krásná a půvabná,
až se mu zdálo, že je to příliš,
než aby na tohle měl.*

– Vítejte v Akademii lovců stínů

Problém byl v tom, že Simon nevěděl, jak se sbalit jako drsňák.

Na výlet do kempu, jistě; pokud by šlo o to, zůstat u Erica nebo přespat na víkendovém mejdanu, prosím; jet na dovolenou na slunci s jeho mámou a Rebeccou, žádný problém. Simon dokázal okamžitě naházet do batohu opalovací mléko, nějaké ty šortky a pár vhodných triček i rezervní spodní prádlo. Na normální život byl Simon připravený.

A právě proto byl tak zoufale nepřipravený sbalit se na nějaký elitní výcvikový tábor, kde se ho poloandělské bytosti, známé jako lovci stínů, pokusí zformovat k obrazu své válečnické rasy.

V knihách a filmech byli lidé buď odvrženi do magického neznáma v tom, v čem se objevili na začátku, nebo byla ta část s balením úplně vynechána. Simon měl najednou pocit, že ho média ošidila o naprosto zásadní informace. Měl by si dát do batohu kuchyňské nože? Měl by si snad s sebou vzít toustovač a upravit ho jako zbraň?

Nic z toho Simon neudělal. Nakonec se rozhodl hrát na jistotu – čisté prádlo a vtipná trička. Ta musí mít rádi i lovci stínů, ne? Vtipná trička má přece rád každý.

„No nevím, jak se zrovna na vojenské akademii budou tvářit na trička se prostými vtípky, brouku,“ poznamenala jeho matka.

Simon se – snad až příliš rychle – otočil se srdcem až v krku. Matka stála ve dveřích s pažemi zkříženými na prsou. Její obvykle ustaraný obličej byl pro tentokrát zbrázděný ještě nějakou tou vráskou navíc, přesto však na něj hleděla s láskou. Jako ostatně vždycky.

Jenže on existoval ještě jeden soubor vzpomínek – ačkoliv se Simonovi vybavovaly zřídka – v nichž se stal upírem a ona ho vyhodila z domu. To byl jeden z důvodů, proč Simon šel na Akademii lovců stínů a proč matce tvrdošjně lhal, že tam zoufale chce. Přiměl Magnuse Banea, čaroděje s kočičíma očima – ano, Simon skutečně znal čaroděje se skutečnými kočičíma očima – vyrobit falešné papíry, které ji měly přesvědčit, že dostal stipendium na oné fiktivní vojenské akademii.

To všechno dělal, aby se nemusel každý den dívat na svou mámu a vybavovat si, jak se na něj dívala ona, když se ho bála a když ho nenáviděla. Když ho zradila.

„Myslím, že jsem svoje trička vybral docela dobře,“ prohlásil Simon. „Jsem dost kritický. Pro armádu nic moc drzého. Prostě dobrý, solidní materiál. Třídní klaun. Věř mi.“

„Věřím ti, jinak bych tě nepustila,“ odvětila matka. Přistoupila k němu a vlepila mu pusku na tvář. Když ucukl, bylo na ní vidět, že ji to překvapilo a zabořilo zároveň, nijak to však nekomentovala. Už proto, že to byl poslední den. Raději mu položila ruce na ramena. „Mám tě ráda. Pamatuj si to.“

Simon věděl, že je nespravedlivý. Matka ho vyhodila, protože si myslela, že už to není Simon, ale příšerné monstrum s tváří jejího syna. Přesto se nemohl zbavit pocitu, že ho měla poznat a navzdory všemu ho milovat. Nemohl jí zapomenout, co udělala.

Dokonce i přesto, že ona už na to zapomněla a pro ni a vlastně téměř pro celý svět jako by se to nikdy nestalo.

Proto musel pryč.

Pokusil se uvolnit z jejího objetí. „Mám toho teď fakt hodně,“ řekl a sevřel matce paži. „Ale budu se snažit si to pamatovat.“

Mírně se odtáhla. „To doufám. Vážně nemáš problém nechat se tam dovézt kamarády?“

Měla na mysli Simonovy přátele z řad lovců stínů (o nichž jí tvrdil, že jsou to kámoši z vojenské akademie, kteří ho inspirovali k přihlášení). Tito Simonovi přátelé byli dalším důvodem, proč odcházel.

„Vážně ne,“ prohlásil Simon. „Ahoj, mami. Mám tě rád.“

Myslel to vážně. Milovat ji nikdy nepřestal. Ani v tomto životě, ani v jiném.

Mám tě ráda nade všechno, řekla mu matka párkrát, když byl malý. *Tak to prostě rodiče mají. Mám tě ráda, ať se děje cokoliv.*

Takové věci lidé říkají, aniž by přemýšleli, v jakou noční múru se může život proměnit nebo jaké strašlivé věci se mohou stát. Pak se celý svět změní a je po lásce. Nikoho ani ve snu nenapadne, že láska může být podrobena zkoušce a nevydrží.

Rebecca mu poslala vzkaz: *HODNĚ ŠTĚSTÍ, REKRUTE!* Simon si pamatoval, že i když byl vyhozen z domu a jeho dveře mu byly uzamčeny, sestra ho dokázala obejmout a vlídně na něj promluvit. Dokonce i tehdy ho milovala. Takže něco pravdy na tom tvrzení o bezpodmínečné lásce bude. Něco.

Nemohl tu zůstat, lapen mezi dvěma světy a dvěma soubory vzpomínek. Musel utéct. Musel odejít a stát se hrdinou, jakým kdysi býval. Pak to všechno začne dávat smysl. Pak tohle všechno bude něco znamenat. A už to určitě nebude bolet.

Než si Simon přehodil batoh přes rameno a vydal se na cestu do akademie, ještě se zamyslel. Nakonec si sestřin vzkaz vložil do kapsy. Odcházel z domova za neznámým novým životem a její lásku si odnášel s sebou tak, jako už se to jednou stalo.

Simon se chystal za svými přáteli, i když nikdo z nich neměl namířeno do akademie. Slíbil jim, že se ještě zastaví v Institutu, aby se s nimi před odchodem rozloučil.

Byly doby, kdy dokázal prohlédnout kouzlo ochranné iluze sám, ale teď mu s tím musel pomoci Magnus. Simon vzhlédl ke zvláštní, imponující stavbě Institutu a zneklidněně si připomněl, že tudy

už prošel a viděl jen opuštěnou budovu. To bylo ale v jiném životě. Vzpomněl si na nějakou pasáž z Bible o tom, jak děti vidí jako přes zašpiněné okno, ale dospívání že znamená, že dokážete vidět věci jasně. A on teď Institut viděl zcela jasně jako impozantní stavbu tyčící se vysoko nad ním. Ta budova byla navržena tak, aby si lidé před ní připadali jako mravenci. Simon otevřel bohatě zdobenou bránu, prošel úzkou pěšinou, která se vinula kolem Institutu, a vešel do zahrady.

Zahrada za zdí obklopující Institut musela vzhledem k blízkosti rušného newyorského provozu bojovat o přežití. Byla protkána důkladnými kamennými chodníky lemovanými lavičkami a nechyběla ani socha anděla, která Simona poněkud znervózňovala, protože Simon byl fanouškem *Pána času*. Ne, že by snad anděl přímo plakal, ale na Simonův vkus vypadal značně sklesle.

Na kamenné lavičce uprostřed zahrady seděli Magnus Bane a Alek Lightwood, vysoký, tmavovlasý a svalnatý lovec stínů, který býval obvykle zamklý – alespoň v Simonově přítomnosti. Zato Magnus byl upovídáný, měl už zmíněné kočičí oči a magické schopnosti a momentálně měl na sobě přiléhavé tričko se zebřími pruhy s růžovým nádechem. Magnus a Alek spolu už nějakou dobu chodili a Simon bral Alekovu mlčenlivost tak, že Magnus dokáže mluvit za oba.

Za Magnusem a Alekem se o kamennou zeď opíraly Isabela a Clary. Isabela se dívala přes zeď kamsi do dálky. Vypadala, jako by zrovna pózovala módnímu fotografovi. Tak ostatně vypadala vždycky. Měla na to zkrátka talent. Clary ji však hypnotizovala upřeným pohledem a neustále na ni mluvila. Simon byl přesvědčen, že Clary dosáhne svého a přiměje Isabelu, aby jí nakonec věnovala pozornost. *Na to měla talent pro změnu ona.*

Simona píchlo u srdce, kdykoliv spatřil kteroukoliv z nich. Když je ale viděl obě pohromadě, měl pocit, že mu to srdce utrhne.

Raději proto zamířil za svým přítelem Jacem, který klečel opodál v přerostlé trávě a brousil krátkou čepel o kámen. Simon předpokládal, že k tomu má Jace své důvody, ale možná jen věděl, že u toho dobře vypadá. Ti dva by s Isabelou mohli udělat společné focení na téma *Drsník měsíce*.

Přišli všichni. Jen kvůli němu.

Simon by se cítil poctěn a milován, nebýt toho, že se většinou cítil divně, protože měl jen pár útržků vzpomínek, díky nimž věděl, že ty lidi vůbec zná, zato měl víc než dost vzpomínek, z nichž bylo zřejmé, že jsou to ozbrojení a ke všemu odhodlaní cizí lidé. Takoví, kterým se na ulici raději vyhnete.

Dospělí z Institutu a Spolku, Isabelini a Alekovi rodiče i další navrhli, že pokud se Simon chce stát lovcem stínů, měl by jít na akademii. Ta teď poprvé po dlouhých desetiletích otevřela své brány, aby přivítala studenty, kteří by mohli doplnit řady lovců stínů zdecimované nedávnou válkou.

Clary se ten nápad nelíbil. Isabela na toto téma neřekla vůbec nic, ale Simon věděl, že se to nelíbí ani jí. Jace tvrdil, že je bez problémů schopný trénovat Simona v New Yorku, dokonce se nabídl, že to všechno udělá sám a postará se, aby Simon v tréninku dohnal Clary. Simona to téměř dojalo a napadlo ho, že si s Jacem museli být bližší, než si vůbec vybavuje, ale nepříjemná pravda byla pořád taková, že v New Yorku zůstat nechtěl.

Nehtěl zůstat v *jejich blízkosti*. Nevěřil, že by snesl ten věčný výraz zklamaného očekávání v jejich tvářích – především pak ve tvářích Isabely a Clary. Pokaždé, když ho potkaly, jako by od něj něco očekávaly. A on pokaždé selhal. Bylo to jako sledovat někoho, kdo kope tam, kde ví, že zakopal něco vzácného, kope a kope a uvědomuje si, že ten poklad je pryč. A přesto kope dál, protože představa, že o ten poklad přijde, je hrozná. Asi. Možná.

Možná.

To on byl tím ztraceným pokladem. Možná kdysi byl takový, jakého jej chtěli vidět. A vadilo mu, že už to tak není. To bylo ono tajemství, které se před nimi snažil utajit a pořád se bál, že se to provalí.

Teď musel ještě přečkat tohle poslední sbohem a pak jim nepříjde na oči tak dlouho, dokud se nestane lepším – dokud se nepřiblíží tomu, co v něm všichni chtějí vidět. Pak už z něj nebudou zklamaní a nebude jim připadat divný. Zapadne.

Simon na sebe při příchodu nijak neupozorňoval. Rovnou se přitočil k Jaceovi.

„Nazdar,“ pozdravil ho.

„Heleme se,“ broukl Jace, jako by tu všichni nečekali výhradně kvůli rozloučení se Simonem. Líně k němu obrátil pohled svých nazlátlých očí a pak je opět sklopil. „To jsi ty.“

Jace rád dával okázale najevo, že je povznesený nad cokoli, co se týče školy. Simon s tím byl smířený a věřil, že ho jednou pochopí.

„Zdar... hele, nenapadlo mě, že se tě na to budu moct ještě zeptat,“ začal Simon. „Ty a já... máme k sobě docela blízko, ne?“

Jace se na něj chvíli díval, aniž by hnul brvou, pak vstal a prohlásil: „Rozhodně. Takhle nějak.“ Zkřížil přes sebe dva prsty. „Nebo spíš takhle.“ A pokusil se je překřížit ještě jednou. „Bylo tam ze začátku nějaké to napětí, na to si třeba ještě vzpomeneš, ale to se vyjasnilo, když jsi za mnou přišel a přiznal jsi, že bojuješ se žárlivostí kvůli mému – tvoje slova – neskutečně pohlednému zjevu a neodolatelnému šarmu.“

„To jako fakt?“ opáčil Simon.

Jace ho poplácal po rameni. „Jo, kámo. To si pamatuju naprosto přesně.“

„No dobře, tak jo. Jde o to... Alek přede mnou skoro pořád jen mlčí,“ řekl Simon. „Je jen plachý, nebo jsem mu něco provedl a nepamatuju si to? Nerad bych odešel a nepokusil se to napravit.“

Jaceova tvář se náhle opět proměnila v nehybnou masku. „Jsem rád, že ses mě na to zeptal,“ řekl nakonec. „Ono je za tím něco víc. Holky nechtěly, abych ti to říkal, ale pravdou je...“

„Jaci, přestaň si Simona uzurpovat jen pro sebe,“ ozvala se Clary.

Její hlas zněl pevně jako vždy a Jace se otočil a zareagoval na její výzvu tak, jak by se toho od něj nikdo jiný nikdy nedočkal. Clary k nim přistoupila a Simon při pohledu na její rezavou hřívu znovu ucítil to píchnutí v hrudi. Opět si uvědomil, jak je drobná.

Při jednom společném, ne příliš povedeném tréninku, kdy Simon skončil na lavičce s vymknutým zápěstím, viděl, jak Jace odhodil Clary na zeď. Okamžitě vyrazila zpátky proti němu.

Navzdory tomu měl Simon stále pocit, jako by ji bylo třeba ochraňovat. Tyhle emoce bez vzpomínek pro něj byly něco jako noční můra. Připadal si jako blázen, se všemi těmi city vůči cizím lidem, jež neměl řádně podložené důvěrnou známostí ani zážitky, na které by si dokázal doopravdy vzpomenout. Zároveň byl přesvědčen, že necítí ani nedává najevo dost. Byl si jist, že jim nedává to, co chtějí.

Clary ochránce nepotřebovala, ale v Simonově duši dřímal ten kluk, co ji vřdycky chtěl chránit, a ubližoval jí už jen tím, že zůstával poblíž a tím ochráncem nedokázal být.

Vzpomínky se občas dostavovaly v ohromujícím a děsivém přívalu, většinou však v drobných útržcích, po jakýchsi kouscích skládačky, která Simonovi zatím nedávala moc smysl. Jedním z těch střípků byla cesta do školy s Clary. Pamatoval si, jak malou měla ruku, a ta jeho že byla jen nepatrně větší. Tehdy se však cítil velký. Velký a hrdý a za ni zodpovědný. Byl rozhodnutý nezklamat ji.

„Nazdar, Simone,“ pozdravila ho teď. Oči se jí leskly slzami a Simon věděl, že za ně může jen a jen on.

Vzal Clary za ruku. Malou ji měla pořádk, teď už však mozolnatou od zbraní i od uměleckého snažení. Přál si, aby se mu vrátilo to jeho někdejší přesvědčení, že je na něm, aby ji ochraňoval. Věděl však své.

„Nazdárek, Clary. Opatruj se,“ řekl. „Vím, že to zvládneš.“ Na okamžik se odmlčel. „A postarej se o toho ubohého, bezmocného blondáčka,“ rýpl si do Jace.

Jace reagoval oplzlým gestem, které bylo Simonovi tak důvěrně povědomé, že usoudil, že tohle se mezi nimi nestalo poprvé. Jace vzápětí spustil ruku, protože zpoza rohu Institutu se vynořila Katarina Lossová.

Patřila k čarodějům jako Magnus, s nímž se přátelila, jen namísto kočičích očí byla celá modrá. Simon měl pocit, že ho nemá moc ráda. Možná mají čarodějové rádi zase jen ostatní čaroděje. I když zdálo se, že Aleka má Magnus rád docela dost.

„Zdravím,“ ozvala se Katarina. „Připraven na cestu?“

Simon si celé dlouhé týdny nepřál nic jiného než vypadnout, ale když ta chvíle nadešla, náhle mu hrdlo sevřela panika. „Skoro,“ řekl. „Ještě chvíličku.“

Pokývl na rozloučenou Alekovi a Magnusovi. Oba jeho gesto opětovali. Simon cítil, že si musí vyjasnit, co se stalo mezi ním a Alekem, než si troufne na něco dalšího.

„Mějte se, hoši, a díky za všechno.“

„Věř mi, že i když jsem tě od toho fašistického kouzla osvobodil jen částečně, bylo mi potěšením,“ řekl Magnus a zvedl ruku zkrášenou spoustou prstenů, které se třpytily v jarním slunci. Simona napadlo, že musí své nepřátele oslňovat nejen svými magickými schopnostmi, ale také tím třpytem.

Alek pouze pokývl.

Simon se sklonil a objal Clary, i když mu to onu bolest v hrudi jen zhoršilo. Její dotek i vůně mu byly cizí i důvěrně známé zároveň a takto protichůdná sdělení mu bouřila mozkiem i tělem. Snažil se neobjímat ji příliš silně, zato ona ho nešetřila. Skoro mu až drtila hrudní koš, ale to mu nijak nevadilo.

Když pustil Clary, otočil se a objal Jace. Clary při pohledu na ně vytryskly slzy z očí naplno.

„Uf,“ hekl překvapeně Jace, ale rychle Simona poplácal po zádech.

Simona napadlo, že obvykle si asi ťukli pěstí o pěst nebo tak něco. Nevěděl, jak se bratří válečníci. Například Eric byl velký objímač. Usoudil proto, že to snad bude dobré i pro Jace, a aby svému gestu dodal důrazu, ještě než od něj odstoupil, trochu mu prohrábl vlasy.

Pak si Simon dodal odvahy, otočil se a přistoupil k Isabele.

Loučení s ní si Simon nechal na konec. Věděl, že tohle bude nejtěžší. Isabela nebyla jako Clary. Neukázala otevřeně slzy ani se nechovala jako ostatní, které sice mrzelo, že Simon odchází, ale v podstatě byli v pohodě. Zdála se být lhostejnější než kdokoli jiný. Tak lhostejná, až bylo Simonovi jasné, že skutečnost bude jiná.

„Já se vrátím,“ řekl Simon.

„To určitě,“ odvětila Isabela s pohledem upřeným kamsi do neurčita za jeho zády. „Ty se dokážeš objevit vždycky v pravý čas.“

„A až se vrátím, budu dokonalý.“

Sliboval něco, o čem si nebyl tak docela jistý, jestli to dokáže do-
držet. Měl prostě pocit, že by měl něco říct. A věděl, že tohle ona
chce. Aby se k ní vrátil takový, jaký býval. Lepší, než je teď.

Isabela pokrčila rameny. „Nemysli si, že tu budu čekat v kout-
ku, Simone Lewisi.“

Stejně jako její předstíraná lhostejnost i tohle znělo jako příslib
naprostého opaku. Simon se na ni dlouze zadíval. Byla tak nesmír-
ně krásná a půvabná, až se mu zdálo, že je to příliš, než aby na to-
hle měl. Sotva mohl uvěřit jakékoli ze svých nových vzpomínek, ale
myšlenka, že Isabela Lightwoodová byla jeho přítelkyní, se zdála
neuvěřitelnější než fakt, že upíři jsou skuteční a Simon že jím sám
byl. Neměl nejmenší ponětí, jak kdysi dokázal, že k němu cítila, co
cítila, a už vůbec neměl tušení, jak dosáhnout toho, aby se to vrá-
tilo. Bylo to stejné, jako kdyby po něm chtěli, aby létal. Za celé ty
měsíce od chvíle, kdy za ním s Magnusem přišla, aby mu společný-
mi silami navrátili tolik paměti, kolik se dalo (ne však dost), ji jed-
nou vyzval k tanci a dvakrát ji pozval na kávu. Isabela ho pokaždě
pozorně, s očekáváním sledovala a čekala na nějaký zázrak, o němž
on věděl, že ho není schopen. Proto jako by měl v její přítomnosti
celou dobu svázaný jazyk. Byl přesvědčený, že řekne nějakou pito-
most a všechno zničí, takže radši víc mlčel, než mluvil.

„Fajn,“ řekl. „Budeš mi chybět.“

Isabela ho náhle prudce uchopila za paži. Do očí se mu ale po-
řád nepodívala.

„Když mě budeš potřebovat, přijdu,“ řekla a pustila ho stejně
náhle, jako ho popadla.

„Fajn,“ zopakoval Simon a stoupl si po bok Katariny Lossové, která
už vytvářela portál, aby prošel do Idrisu, země lovců stínů. To rozlou-
čení bylo tak bolestné, trapné a vítané, že si ani nedokázal plně uvě-
domit, jaké úžasné má štěstí, že může pozorovat kouzlo na vlastní oči.

Zamával na rozloučenou všem těm lidem, které sotva znal a přece
je miloval, a doufal, že nepoznali, jak moc se mu ulevilo, že odchází.

* * *

Simon si z Idrisu pamatoval útržky. Vybavovaly se mu věže, vězení, přísné tváře a krev v ulicích, ale to všechno bylo z města Alicante.

Tentokrát se ocitl mimo město. Stál uprostřed svěží krajiny, na jedné straně údolí a na druhé louky. Na míle daleko nebylo vidět nic než různé odstíny zeleně. Byly tu nefritově zelené pruhy luk, jež se táhly jeden vedle druhého až ke křišťálové záplavě na obzoru, která ohlašovala Město ze skla, jehož věže plály ve slunečním světle. Na druhé straně se rozkládaly smaragdové hlubiny lesů s jejich temně zelenou hojností a nekonečností zahalenou ve stínech. Vrcholy stromů se vlnily ve větru jako modrozelené peří.

Katarina se rozhlédla a pak udělala jediný další krok, takže se ocitla přímo na okraji údolí. Simon ji následoval a po tom jediném kroku se stíny lesa zvedly jako opona.

V tom okamžiku pod sebou Simon spatřil něco jako cvičiště – pruhy vyčištěného terénu zařezávající se do země a ohraničené plochy se značkami ukazujícími, kam budou lovci stínů běhat nebo házet, vyrytými tak hluboko do půdy, že je Simon viděl i z místa, kde právě stál. Uprostřed pozemku a v samém srdci lesa se jako klenot, k němuž všechno ostatní tvoří jen pozadí, tyčila vysoká šedá budova s věžemi a věžičkami. Simon se náhle přistihl, že přemýšlí o nejvhodnějším architektonickém pojmu (napadala ho pouze „klenba“), který by vyjádřil, jak může kamenná konstrukce ve tvaru vlaštovčích křídel podpírat střechu. Akademie měla v samém středu vitrážové okno potemnělé věkem, na němž však byl stále vidět anděl třímající meč, právě tak nebeský jako divoký.

„Vítej v Akademii lovců stínů,“ pronesla měkce Katarina Lossová.

Společně začali sestupovat. V jednu chvíli Simonovi v měkké, drolicí se půdě strmé straně podklouzly tenisky a Katarina ho musela chytit za bundu, aby se nezřítíl.

„Doufám, že sis přivezl pořádné turistické boty, měšťáčku.“

„Ani pořádné, ani žádné jiné,“ odvětil Simon. Věděl, že si zabalil špatně. Ne snad, že by mu jeho instinkty špatně radily. Ani mu však nijak nepomohly.